

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การบัญญัติกฎหมายอาญาในความผิดฐานต่างๆมีส่วนที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครองความจำเป็นในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์แฝงอยู่ เรียกว่าคุณธรรมทางกฎหมาย ซึ่งแบ่งออกเป็นคุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล กับคุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนรวม การตีความกฎหมายโดยคำนึงถึงคุณธรรมทางกฎหมายของบทบัญญัตินั้นๆ จะทำให้สามารถเข้าใจประโยชน์ที่กฎหมายต้องการคุ้มครองได้อย่างถูกต้อง

ความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นการกระทำความผิดทางอาญาฐานหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นในสังคมมนุษย์มาตั้งแต่ยุคโบราณ โดยในแต่ละสังคมได้มีการกำหนดกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมไม่ให้เกิดการกระทำความผิด รวมถึงบทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย และปัจจัยทางสังคมต่างๆ ซึ่งการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศในประเทศไทยในอดีตได้ยึดหลักศีลข้อ 3 ในศาสนาพุทธ ที่ห้ามมิให้ล่วงเกินบุตรหรือภรรยาผู้อื่น โดยการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดต่อเสรีภาพและชื่อเสียงเกียรติคุณของบุคคลอื่น นอกจากนี้ยังเป็นการทำลายขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย

บทบัญญัติของกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ถูกบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกในกฎหมายตราสามดวง ตามพระอัยการลักษณะผิดเมีย โดยมีเจตนารมณ์ที่จะมุ่งคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดาของผู้เสียหายที่อาจถูกครหาหรือนินทา และคุ้มครองเกียรติยศหรือศักดิ์ศรีของชายผู้เป็นสามีมากกว่าจะมุ่งปกป้องหญิงหรือเด็กหญิงที่เป็นผู้เสียหายจากการกระทำชำเราหรือการอนาจารโดยตรง ซึ่งกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ให้ความคุ้มครองหญิง ผู้เสียหายแต่อย่างใด

ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 เนื่องจากกฎหมายเดิมที่ว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเราหญิงยังคงมีความบกพร่องอยู่หลายประการ เป็นเหตุให้เกิดความสงสัยในการพิจารณาและพิพากษาคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ทำให้ต้องมีการแก้ไขกฎหมายใหม่ให้ชัดเจนขึ้น โดยพระราชกำหนดดังกล่าวมุ่งที่จะลงโทษพฤติกรรมการกระทำ

ความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกระทำมากกว่าป้องกันการล่วงละเมิดอำนาจปกครองหญิง¹

อย่างไรก็ตาม การบัญญัติกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายทั้งสองฉบับยังไม่สอดคล้องกับหลักความยุติธรรม ประกอบกับประเทศไทยต้องการยกเลิกสิทธิสภาพนอกอาณาเขตของชาวต่างประเทศ จึงได้มีการตรากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ขึ้นใช้บังคับ ส่งผลให้บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราตามพระอัยการลักษณะผัวเมียและพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 ถูกยกเลิกทุกมาตรา โดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 แบ่งความผิดทางเพศออกเป็น 2 หมวด ได้แก่ ความผิดฐานกระทำอนาจารอันเกี่ยวแก่สาธารณชนและความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความสำคัญในการคุ้มครองเสรีภาพทางเพศ และความปลอดภัยของหญิงและเด็กหญิงเป็นหลัก ซึ่งแตกต่างจากพระอัยการลักษณะผัวเมีย

ปัจจุบันบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศถูกบัญญัติไว้ในภาค 2 ภาคความผิดลักษณะ 9 ของประมวลกฎหมายอาญาโดยนับตั้งแต่มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาเป็นต้นมา บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขอัตราโทษหรืออายุของเด็กในการให้ความยินยอม จนกระทั่งปี พ.ศ. 2550 สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้แก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในมาตรา 276 และฐานกระทำชำเราเด็กมาตรา 277 ซึ่งการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญารั้งนี้ทำให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจารเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก โดยเหตุผลในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวเนื่องจากบทบัญญัติความผิดเดิมเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุในการแตกต่างในเรื่องเพศและเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญในการมีสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง โดยบทบัญญัติความผิดที่ได้รับการแก้ไขในครั้งนี้ส่วนหนึ่งอ้างอิงมาจากพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 หรือ The Sexual Offences Act 2003 ของประเทศอังกฤษเป็นหลัก รวมไปถึง Model Penal code ฉบับ Official Draft (Philadelphia 1962) ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในมาตรา 213 ซึ่งแบ่งการกระทำความผิดดังกล่าวเป็น 7 มาตรา โดยเริ่มตั้งแต่มาตรา 213.0 ถึงมาตรา 213.6 และกฎหมายของประเทศญี่ปุ่น Penal Code (Act No.45 of 1907) ได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศทั้งหมดไว้ในบทที่ 22 เป็นต้น²

¹ จาก ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาองค์ประกอบความผิดกรณีผู้ถูกระทำ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), โดย ปรีดา เวทพิสัย, 2551, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

² จาก ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาองค์ประกอบความผิดกรณีผู้ถูกระทำ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), โดย ปรีดา เวทพิสัย, 2551, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้องค์ประกอบความผิดฐานความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก ซึ่งจากเดิมการกระทำที่เป็นการกระทำชำเราศาลฎีกาได้วางหลักไว้ว่าการข่มขืนกระทำชำเราคือการนำของลับหรืออวัยวะเพศสืบพันธุ์ของชายต้องล่วงล้ำเข้าไปในช่องสังวาสหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของหญิงเท่านั้น³ แต่มาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันได้กำหนดไว้ว่าการกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการสิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น การกระทำชำเราจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแต่การกระทำที่อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้ำในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น⁴⁵ ดังนั้นหลักที่ศาลฎีกาได้วางไว้

³ คำพิพากษาศาลฎีกา 1048/2518 คำพิพากษาศาลฎีกา 1646/2532 คำพิพากษาศาลฎีกา 848/2548

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3577/2551 หมายถึงคำพิพากษาศาลฎีกา โดยอาจารย์ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์ โจทก์บรรยายฟ้องระบุไว้อย่างชัดเจนว่าขณะเกิดเหตุ จำเลยกระทำอนาจารแก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี โดยจำเลยเอาอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่กับอวัยวะเพศของผู้เสียหาย และใช้มือลูบคลำ อวัยวะเพศของผู้เสียหายหลายครั้งอันเป็นการกระทำอนาจารโดยผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องจึงต้องรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยกระทำอนาจารแก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี โดยผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง

⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6816/2554 ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะจำเลยกระทำความผิด และต้องใช้บังคับแก่คดี เนื่องจากกฎหมายที่แก้ไขในภายหลัง ไม่เป็นคุณแก่จำเลยนั้น มิได้ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ แต่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ที่แก้ไขในภายหลัง ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ว่า หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น หรือ การใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ซึ่งเป็นเพียงการขยายความแต่ก็ยังคงเทียบเคียงการกระทำชำเราหญิงตามกฎหมายเดิมได้

ความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราหญิงนั้น ผู้กระทำจะต้องใช้อวัยวะเพศของตนกระทำในลักษณะใกล้ชิดพร้อมที่จะใช้อวัยวะเพศสอดใส่กับอวัยวะเพศของผู้ถูกกระทำ การกระทำของจำเลยที่ใช้แรงกายบังคับจุดกระดูกกลางตัวผู้เสียหายเข้าไปในห้องน้ำ ล็อคประตูห้องน้ำ ถอดกางเกงขึ้นนอกและกางเกงในของผู้เสียหายออก แล้วจับนมและอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นการกระทำการลวนลามผู้เสียหายแล้ว แต่จำเลยยังไม่ได้ถอดกางเกงที่ตนเองสวมใส่ออก การกระทำของจำเลยจึงยังไม่ถึงขั้นที่พยายามใช้อวัยวะเพศของตนเองสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย จึงถือว่าลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จะกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดเพียงฐานกระทำการอนาจารผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสเท่านั้น

นอกจากจะไม่สามารถใช้ได้อีกต่อไปแล้ว ในปัจจุบันนักวิชาการด้านนิติศาสตร์ยังมีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องของการตีความลักษณะพฤติการณ์ของการกระทำซ้ำเร้าอีกด้วย

คุณธรรมทางกฎหมายในความผิฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมากฎหมายมุ่งจะให้ความคุ้มครองเสรีภาพและความบริสุทธิ์ในทางเพศของหญิงเป็นสำคัญ แต่การแก้ไขกฎหมายตั้งแต่ พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา ก็เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศ ทำให้กฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเฉพาะเพศหญิงการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นศาล อัยการ ตำรวจ หรือหน่วยงานของรัฐด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการยุติธรรมไม่สามารถดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองได้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งการตีความ การรับฟังพยาน รวมไปถึงการพิสูจน์พยานหลักฐาน รวมทั้งการบัญญัติกฎหมายที่ทำให้เกิดความชัดเจนยังมีความคลุมเครือ การตีความที่ไม่ตรงกันในถ้อยคำของบทบัญญัติทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนผิดแผกไปจากธรรมชาติและไม่ก่อให้เกิดความเป็นธรรมอย่างต่อเนื่องเท่าที่ควร

ดังนั้น ความผิฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญาที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2550 ในปัจจุบันมาตรา 276 ที่มีสาระสำคัญกล่าวถึงลักษณะการกระทำชำเราว่ากรณีใดบ้างที่ให้อือเป็นการกระทำชำเรา ส่วนการตีความว่าการกระทำใดถือเป็นการข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายหรือไม่นั้น มุ่งถึงการให้ความคุ้มครองไม่ว่าจะเป็น หญิงหรือชาย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ และมีการบัญญัติเพิ่มเติมให้การคุ้มครองภริยาหรือสามีที่จะไม่ให้ถูกล่วงเกินทางเพศจากคู่สมรสหากไม่ได้ให้ความยินยอม เพื่อลดปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว และให้ผู้ที่จะอาจจะกระทำผิดต้องระมัดระวังก่อนที่จะกระทำการใดๆ ลงไป แต่ในขณะที่เดียวกันก็ประสงค์ที่จะลดความขัดแย้งในครอบครัวหากมีการกระทำผิดตามมาตรา 276 นี้ควรต้องศึกษาถึงผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวที่มีการตีความและบังคับใช้ผิดไปจากการกระทำชำเราตามธรรมชาติบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ที่แก้ไขในภายหลัง ให้คำนิยามของการกระทำชำเราไว้ว่า หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น เมื่อพิจารณาหากจะตีความคำว่า การกระทำในวรรคสองของมาตรา 276 เป็นความหมายแบบกว้างๆ ไม่ตรงกับจุดประสงค์ของกฎหมายทีเดียว ถ้าให้ผู้กระทำมีเจตนาเพียงจับต้อง ลูบคลำรับผิฐานข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะเป็นการลงโทษที่หนักเกินเจตนา เมื่อพิจารณาบริบทแวดล้อมโดยรวมแล้ว เจตนาของการแก้ไขกฎหมายคงมีเพียงการขยายขอบเขตเพียงเพศของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ สิ่งที่กระทำ และอวัยวะที่ถูกกระทำ แต่คงไม่ได้ตั้งใจจะขยายขอบเขตการ

⁶ จาก คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและโทษ (พิมพ์ครั้งที่ 11) (น. 196), โดย ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2557, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

กระทำออกไปด้วย ดังนั้น การนำกฎหมายเข้มข้นฉบับแก้ไขใหม่มาใช้ คงต้องยึดกับพฤติกรรมการล่วงล้ำหรือสอดใส่ (Penetration) หากไม่มีการกระทำความผิดกล่าว จะถือว่าเป็นการกระทำชำเราไม่ได้ การตีความกฎหมายอาญาต้องตีความอย่างเคร่งครัด การบัญญัติก็ต้องบัญญัติให้ชัดเจน ไม่เกิดข้อสงสัยแก่การตีความด้วย เมื่อปัญหาเกิดขึ้นตั้งแต่การร่างและการบัญญัติถ้อยคำ การตีความและการปรับใช้ก็เกิดปัญหาคือ จึงควรแก้ไขนิยามบทบัญญัติความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 วรรคสอง และ มาตรา 277 วรรคสอง โดยใช้คำว่า “สอดใส่” และควรมีแนวทางการพิจารณาและการตัดสินคดีโดยตีความความรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามนิยาม บทบัญญัติ มาตรา 276 วรรคสอง และมาตรา 277 วรรคสอง เพื่อความชัดเจนแน่นอนและสอดคล้องกับระบบกฎหมายทางอาญาของประเทศไทยที่ยึดระบบกฎหมายเป็นหลัก ในส่วนของต่างประเทศแล้วการกระทำความฐานข่มขืนกระทำชำเรา ได้กล่าวถึง การมีเพศสัมพันธ์โดยมีการล่วงล้ำโดยใช้คำว่า “Sexual Intercourse” หรือ Sexual Penetration” ย่อมมีความหมายรวมถึงการสอดใส่อยู่ในตัวอยู่แล้ว ซึ่งการตีความตามกฎหมายของประเทศไทยที่ไม่ตรงกับตัวบทกฎหมาย เป็นการตีความทางอาญาที่ไม่ถูกต้องตามการตีความของระบบกฎหมายไทย ตลอดจนเป็นการตีความการบังคับใช้กฎหมายที่คลาดเคลื่อนผิดแผกแตกต่างไปจากอาญาอาชญาประเทศและเพื่อให้เกิดความเหมาะสมวิธีปกครองเพื่อคุ้มครองที่ถูกต้อง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎีประวัติความเป็นมาคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตลอดจนขอบเขตความรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในบริบทของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาขอบเขตตามความหมายของคำว่า “กระทำชำเรา” ตลอดจนการตีความเกี่ยวกับขอบเขตความรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบเกี่ยวกับขอบเขตความหมายของคำว่ากระทำชำเรา ตลอดจนประมวลกฎหมายอาญาของไทยกับกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขการบังคับใช้กฎหมายความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยแก้ไขนิยามบทบัญญัติในความผิดฐานกระทำชำเราที่เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 มีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้คุณธรรมทางกฎหมายเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก มีการให้ความคุ้มครองเสรีภาพในเกี่ยวกับเพศ โดยกฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครองมิให้ผู้อื่นกระทำความล่วงละเมิดทางเพศต่อร่างกายและกระทบต่อจิตใจผู้เสียหาย เช่น การกระทำชำเรา โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่นอันอาจเป็นอันตรายต่อผู้เสียหายได้ ทำให้ผู้ถูกกระทำได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนการห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเพศที่เคยได้รับความคุ้มครองตามประเพณีการปกครองประเทศไทย

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานกระทำชำเราให้มีการบังคับใช้กฎหมายให้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองในเรื่องเพศชายและเพศหญิงเท่าเทียมกัน โดยมีการแก้ไขนิยามบทบัญญัติความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และควรมีแนวทางการพิจารณาและการตัดสินคดีโดยตีความความรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราตามนิยาม บทบัญญัติ มาตรา 276 วรรคสอง และ มาตรา 277 วรรคสอง เพื่อความชัดเจนแน่นอน และสอดคล้องกับระบบกฎหมายทางอาญาของประเทศไทยที่ยึดระบบกฎหมายเป็นหลัก ซึ่งการตีความตามกฎหมายของประเทศไทยที่ไม่ตรงกับตัวบทกฎหมาย เป็นการตีความทางอาญาที่ไม่ถูกต้องตามการตีความของระบบกฎหมายไทย ทำให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการยุติธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาถึงคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญาของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยศึกษาคุณธรรมทางกฎหมาย ขอบเขตความรับผิดชอบกระทำชำเราในความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเน้นเรื่องบริบทของความหมายของคำว่ากระทำชำเรา ที่มีผลต่อการกำหนดขอบเขตกระทำชำเราตลอดจน ศึกษาเฉพาะประเด็นขนบธรรมเนียมประเพณีและศีลธรรม เสรีภาพทางเพศ ความบริสุทธิ์ในทางเพศ ความเท่าเทียมกันในทางเพศ การกระทำชำเราตามธรรมชาติ ความเสียหายต่อร่างกาย ชื่อเสียง เกียรติยศ สภาพจิตใจของผู้ถูกกระทำ สถาบันครอบครัว ความไร้เดียงสาของเด็ก การกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ โดยศึกษาประกอบคุณธรรมทางกฎหมายและองค์ประกอบความผิดเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ อเมริกา ญี่ปุ่น เป็นต้น

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษานี้เป็นการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร(Documentary Research)โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากตัวบทกฎหมายไทย ตัวบทกฎหมายต่างประเทศ คำพิพากษาศาลฎีกาของประเทศไทย ตัวอย่างคดีของศาลต่างประเทศ ตำรากฎหมายไทย ตำรากฎหมายต่างประเทศ ความเห็นของนักกฎหมายและนักวิชาการ หนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสาร บทความ ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และเอกสารการประชุมต่างๆที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงแนวคิดทฤษฎีประวัติความเป็นมาและคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตลอดจนขอบเขตความรับผิดชอบฐานข่มขืนกระทำชำเราในบริบทของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อให้ทราบถึงการวิเคราะห์ปัญหาขอบเขตตามความหมายของคำว่า“กระทำชำเรา” ตลอดจนการตีความเกี่ยวกับขอบเขตความรับผิดชอบฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276
3. เพื่อให้ทราบถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบเกี่ยวกับขอบเขตความหมายของคำว่ากระทำชำเรา ตลอดจนประมวลกฎหมายอาญาของไทยกับกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขการบังคับใช้กฎหมายฐานความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยแก้ไขนิยามบทบัญญัติในความผิดฐานกระทำชำเราที่เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย